

lens og Stimandens. Dette gælder saavel Underofficerer som Officerer. At Befolkningens voksne Mandfolk blive tvungne til at lade sig uddanne som Mordere, er allerede galt nok. Men de, som gaa frivilligt ind i den Métier, de, der blive i den længere, end de ere piskede til det, de bør i det almindelige Omdømme reduceres til Borgere af 2den Klasse. I Rangforordningen er deres Plads næst efter Bøddelens. Det er en Udtalelse i Regeringspressen. (*Sabroe*: Den Mand, som har skrevet det, er jo abnorm). Jeg har ikke talt med den Mand, som har skrevet det, jeg har kun konstateret det Faktum, at det er i en radikal Avis i Hobro, at noget saadant udtales. Jeg vil haabe, at det vil vække Misfornøjelse hos alle og ikke mindst hos den høje Regering.

Naar jeg nu gaar til denne Sag mellem Krigsministeren og Generalløjtnant Gørtz, maa jeg fremhæve, at der er noget, det gælder om at bevare i Militæretaten, og det er Kontinuiteten, ikke forstaaet saaledes, at naar man en Gang har gjort en Ting galt, skal man blive ved at gøre den galt paa samme Maade, men saaledes, at der for visse bestemte Ting er en vis bestemt Fremgangsmaade. Og der var her i det givne Tilfælde en Vejledning i den Fremgangsmaade, som var fulgt i mange Aar, og som var indført i Krigsministeriet paa en Tid, da jeg var Souschef i Generalkommandoen. Den gik ud paa, at naar en militær Myndighed eller en Befalingsmand blev ærefornærmet i et Blad, skulde den paagældende Myndighed eller Officer eller Befalingsmand anlægge Sag imod Bladet og faa det tiltalt og straffet. Denne Rettesnor er altid bleven fulgt, og det var den, der var at følge ved den givne Lejlighed. Trafikministeren traadte op paa et Møde i Randers og ærefornærmede — forudsat at Referatet er rigtigt — Hærens højeste Myndigheder. Den, som navnlig maatte føle sig fornærmet, var Generalløjtnant Gørtz. Han havde kunnet gøre een Ting, han kunde have anlagt Sag imod Ministeren, men med den Takt, han er i Besiddelse af, og af Hensyn til, at det var et Medlem af Regeringen, det drejede sig om, henvendte han sig til Krigsministeren og sagde til ham: Det og det er sket, viste ham Referatet og bad ham, om han ikke vilde søge Sagen afgjort med Trafikministeren. Det er fuldstændig korrekt handlet af Generalen. Dertil svarede Krigsministeren ifølge de Oplysninger, vi fik forleden Dag: Nej, denne Sag er ikke nogen Tjenestesag.

Dette kan selvfølgelig kun forstaaes paa een eneste Maade, det er en Henvisning til General Gørtz om at tage Sagen som en privat Sag og selv gøre, hvad han anser for rigtigt. Saaledes blev den ogsaa forstaaet af Generalen. Generalen skriver derefter til Trafikministeren og spørger ham, om han vedkender sig det Referat, som har staaet i „Nationaltidende“, om han har udtalt sig paa den Maade i Randers. Der gaar 2 Dage, og han faar intet Svar. Den 13. skriver Generalen paa ny, og den 16. faar han et Svar, som er dateret den foregaaende Dag, og hvori der kun udtales, at Ministeren ikke kan anerkende Referatets Rigtighed, alt, hvad der er skrevet i Referatet, er misvisende. Ministeren henstiller i øvrigt til Generalen, om han ønsker en personlig Sammenkomst. Det kommer saa til en personlig Sammenkomst mellem dem den 17., og Resultatet bliver, at Trafikministeren lover Generalen at give en Erklæring, der navnlig skal berøre en bestemt Passus, som var særlig ærefornærmende. Tiden gaar imidlertid til den 22., der kommer ingen som helst Erklæring fra Trafikministeren.

Nu, mener Generalen, har jeg lige overfor dette Medlem af Ministeriet gjort alt, hvad jeg kunde gøre, og jeg har gjort, hvad jeg kunde, for at værne om min og Standens Ære; nu er Spørgsmaalet: Betragter min foresatte, Krigsministeren, det paa samme Maade? Som Følge deraf gør han Sagen til Genstand for en tjenstlig Indberetning, hvad der var hans simple Pligt, og han offentliggør Sagen i „Nationaltidende“, fordi det var naturligt, da Ærefornærmelsen var fremsat offentligt, at Offentligheden ogsaa fik at vide, hvorledes Sagen har fundet sin Afgørelse. Da Krigsministeren modtog denne Skrivelse, der ikke var vedlagt det paagældende Nummer af „Nationaltidende“, men med en Henvisning til „Nationaltidende“, anmodede Ministeren Generalen om at komme til sig — det oplyste Ministeren ved det Svar, han gav forleden Dag. Ministeren sagde da to Ting til Generalen, den første var den, at en Sag, som af Ministeren er betegnet som ikke tjenstlig, ikke kan gøres til Genstand for tjenstlig Indberetning, den anden Ting var den, at det, at en Mand i Generalens høje militære Stilling paakaldte Offentligheden overfor et Medlem af Regeringen, ansaa han ikke for rigtigt. Hvad den første Udtalelse angaar, maa jeg erklære, at den er urigtig, Krigsministeren kunde ikke betragte denne Sag som en, der ikke kunde gøres til Genstand